

и съ дружбата си съ яничаритѣ, тогава считани за голѣми бабаити, Дѣлю билъ поканенъ да остане като гавазинъ при Куртъ ага въ с. Кара-оланъ. Приелъ да остане при него, Дѣлю заявилъ на агата: „Азъ оставамъ при тебе, и ти каквото искашъ отъ мене, ще го имашъ, но заради това вие пѣкъ нѣма да потурчвате братята и сестритѣ ми въ селуну (Дарж-дере), и да ми дадешъ право на аянинъ“.

Така Дѣлю получава право да носи оржие, но неспокойниятъ му духъ е причина скоро да промѣни

Златоградъ.

господаря си и да се прехвърли на служба при Алеминъ бей въ с. Кузуба, угорлийска община, гдето той става началникъ на езититѣ (тѣлохранителитѣ) на бея.

Напустналъ по-късно и Алеминъ бей, Дѣлю

събира малка чета въ гюмюрджинскитѣ села, прехвърля се после къмъ Призренъ, за да се яви съ друга чета отъ албанци единъ день надъ самия Златоградъ, на връхъ св. Костадинъ, гдето и днесъ се сочи Дѣлювата вода.

Гоненъ, преследванъ, прикриванъ отъ народа, не-уловимъ, Дѣлю загиналъ отъ измама, пронизанъ съ куршумъ, изливанъ нощемъ отъ сребро, взето отъ самия него.

— Враня се коня наяхахъ, чифте пищови наносихъ, дивлетъ изетъ подадохъ, и християнене ми не потурчиха. — Такива думи влага народната пѣсенъ въ устата